

12 Eylül Özeleştirisini

— Gürçan Onat · 15 Eylül 2011

12 Eylül darbesinden tam 31 yıl geçti. Türkiye'de çok şey değişti. Özellikle demokrasinin kurumlarda yerleşmeye başlaması neticesinde özgüvenle donanımlı hale gelen insanımız; artık geçmişe ait, sandık içinde sakladığı derin acılarını açığa çıkartıp, rahatlıkla ve biraz da buruk bir şekilde kamuyla paylaşmaya başladı.

Ancak, bugün bahar mevsiminin yemyeşil ortamında; gözleri rengârenk çiçekleri seyrederken, kulağı kuşların cıvı cıvı sesleriyle dolarken, tenini ılık meltem esintisi tatlı tatlı okşarken; yüreğindeki burukluğu ve anılarındaki soğuk ve şiddet dolu, kapkaranlık geceleri nasıl canlandırabilirsiniz, karşınızdaki yeni nesil delikanlının hayalinde, bilemiyorum?

Evet, bugün bu ferah ortamda belki tam olarak değerlendiremeyebiliriz; ama tüm şiddetiyle biz yaşadık, o sıkıntı dolu günleri.

Yaşamaya yaşadık, ama hakikat namına; doğru teşhis, doğru tedavi namına kendimize de artık gerçekçi ve samimi sorularımız ve cevaplarımız olmalı...

O günlerden yalnız acı, hüznün ve gözyaşı mı geldi günümüze?

Yalnız kin ve nefret mi var, darbecilere her kesimden?

Hiç mi hatamız yoktu, bizim de?

Tertemiz miyiz?

Hayır! Arkadaşım. Hayır!

Hayır! Kardeşim, hayır.

Yoldaşım, Yandaşım. İhvanım, ülküdaşım.

Tertemiz değiliz.

Bu gün çok rahat konuşuyoruz. O gün nefret doluyduk.

Bu gün kucaklaşıyoruz. O gün vuruşuyorduk.

İkimiz de birbirimizi indirmek için kolluyorduk.

Madem bugün artık konuşuyoruz; itiraf edelim, özeleştirimizi içten, samimiyetle yapalım. Gerçekleri olduğu gibi dillendirelim.

Ki, bir daha o günlere bizi döndüremesinler!

O günlerde sol kanatta yer almış ve ihtilalle birlikte yurt dışına çıkarak uzun süre yurt hasreti çeken Şanar Yurdatapan ile birkaç senedir aynı platformda bir araya geliyoruz. Artık birbirimizi tanıdık. Farklı inançlara sahip iki insan olarak birlikteliğimizi çok seviyeli bir şekilde, samimiyetle sürdürebiliyoruz. Bir gün muhabbetimiz arasında kendisine şu itirafı yaptım;

"Bu gün ne kadar güzel, birlikte bir şeyler paylaşıyoruz. Demokrasi mücadelesi yürütüyoruz. Oysa 12 Eylül'den önce, ben Ülkücüydüm ve sizden nefret ediyordum. Karşıma çıksanız size zarar verebilecek durumdaydım. Hâlbuki sizi tanımıyordum. Bakın bugün ne güzel anlaşıyoruz. Düşünebiliyor musunuz o gün bizi nasıl doldurmuşlar?"

Başka bir gün; Melike Demirağ'a aynı şeyleri söyledim. Hatta en çok sevdiğim şarkı "Arkadaş" olmasına, dilimden düşürmememe rağmen.

Şaşırdı. Anlamakta zorlandı.

Gerçekten bugün anlamakta zorlanacağımız şeyler.

O haleti ruhiyemizi bugün anlayabilir miyiz?

Harp Okulunda dört sene aynı sınıfta okuyup da birbirine hiç selam vermeyen ve birbirine nefretle bakan iki insan olabilir mi? Ki bu insanlar aynı ordu içinde aynı vatanın savunmasını yapacaklar, belki aynı mevzide düşman ateşine karşı birbirini korumaya çalışacaklar...

Bu da oldu. 30 sene sonra karşılaştım, devre arkadaşım. Hüseyin, henüz teğmen rütbesinde 12 Eylül darbecileri tarafından, yargılanmadan hukuksuz bir şekilde, sol düşünce yapısı nedeniyle silahlı kuvvetlerden atılmıştı. Ben ise; 28 Şubat post modern darbecilerinin irtica yaftalamasına yakalanmamak için, mecburi hizmetimi tamamlar tamamlamaz emekli olmuşum. Çok büyük suç işliyordum. Namaz kılıyordum ve eşim tesettürlüydü.

Hüseyin benim telefonumu bulmuş bana ulaşmıştı. 30 yıl sonra iki şedit düşman, iki candan dost olarak kucaklaştık. Atıldıktan sonra hukuk okuyarak avukat olan Hüseyin'le; şimdi aynı safta, ileri demokrasi bizim ülkemizde de yerleşsin diye, birlikte aynı mücadelenin içerisindeyiz.

O günlerde ülkeyi kamplara bölmüşlerdi. Birbirine nefretle bakan aynı vatan evlatları gençler oluşturmuşlardı.

Biz de taraftık.

Şimdi akıllandık!

Hangi fikir, düşünce ve inanç yapısında olursa olsun, insan olması münasebetiyle herkesin; inancını yaşama ve yaşatma hakkı olduğunu hep birlikte savunabiliyoruz.

Artık beyinlerimiz tehdit algılamıyor ve düşman üretmiyor.

Farklı inanç, fikir ve düşünce yapısına sahip insanlarla yan yana, aynı mahallede, birbirimize tahammül ederek yaşamasını biliyoruz.